

forekommer det mig i alt Fald, at man helst skulde undgaa den formentlige Forbedring af § 1, som ret beset, snarere er en Forværrelse, idet den gør Situationen uklar.

Harald Jensen: Ved 1ste Behandling af dette Lovforslag rettede jeg en Del Anker imod det og fremdrog særlig to Hovedpunkter. For det første, at den Kreds af efterladte, som kunne faa Erstatning, var lovlig snæver, og for det andet, at det var et noget vagt Udtryk, at naar vedkommende viser Uagtsomhed, kan han ingen Erstatning faa. Udvalget har imødekommet min Henstilling paa dette Punkt — og for øvrigt ogsaa paa andre Punkter — noget, idet det i § 1 har indsat Ordet „grov“ foran Uagtsomhed og derved fastslaaet, at det skulde være en særlig stor Uagtsomhed, som bevirkede, at vedkommende blev udelukket fra Erstatning. Dermed har jeg kunnet være tilfreds. Der er ligeledes paa et andet Punkt gjort mig en Indrømmelse, idet foruden Ægtefælle og Børn, Fader og Moder ere tagne med. Man har derved, som Ordføreren udtalte, forladt det retlige Begreb og voyet at udvide Kredsen noget. Her er jeg imidlertid ikke ganske tilfreds, idet det forekommer mig, at Kredsen endnu er noget for snæver. I det Tilfælde, at en Søn forsørger sin gamle Fader eller Moder eller maaske begge, vil det jo være fuldt ud rigtigt, at der bliver sørget for, at disse gamle faa Erstatning, saa at de ikke falde ind under det offentlige, hvis Ulykken skulde ske. Det forekommer mig imidlertid, at akkurat det samme bliver Tilfældet, naar vedkommende forsørger f. Eks. sin Søster eller sin Broder. Man har jo ret smukke Eksempler paa, at en Mand eller Kvinde, som er svagelig i en eller anden Henseende og ikke kan forsørge sig selv, bliver forsørget af en Broder eller Søster, og det vilde, forekommer det mig, være lige saa urigtigt ikke at yde Erstatning i dette Tilfælde, som hvor det er en Fader eller Moder, der forsørgeres. Hvis der ikke skulde kunne udbetales nogen Erstatning her, rækker Loven ikke saa langt, som jeg kunde ønske. Jeg har derfor tilladt mig at stille et Forslag om, at den Kreds, som kan faa Erstatning, udvides til at omfatte de Slægtninge, som den forulykkede faktisk helt eller i alt væsentligt forsørgede. De ville altsaa se, at naar der staar „helt eller i alt væsentligt forsørgede“, vil det sige, at de helt eller i alt væsentligt ere henviste til at blive forsørgede af den Person, som er

forulykket, og naar dette er Tilfældet, mener jeg, at saa bør de vedkommende være fritagne for at gaa til det offentlige, de have et moralsk Krav paa Erstatning, selv om man kunde sige, at man ved en mer eller mindre spidsfindig juridisk Fortolkning kunde finde ud af, at de ikke havde noget. Udvalget har ligeledes imødekommet mig paa et andet Punkt, idet jeg ved 1ste Behandling gjorde opmærksom paa det heldige i at sætte en Minimumsudbetaling saaledes, at Driften ikke kunde tilbyde den fattige Mand en upassende, lille Sum og lokke ham til at lade sig nøje med mindre, end han egentlig kunde gøre Krav paa. Her har man sat som Minimumsudbetaling 1,200 Kr., og om end jeg kunde ønske dette Tal noget større, staar det jo i Overensstemmelse med Ulykkesforsikringsloven, og jeg kan derfor ikke andet end slutte mig til det. — Under 3 a. har jeg stillet et Underændringsforslag, som gaar ud paa at sætte Punktum ved Ordet Skaden i § 1 og stryge de fire Linier derefter. Det vil altsaa sige at gøre Driften pligtig til at erstatte alle de Skader, som ikke ere paaførte den vedkommende ved Forsæt eller grov Uagtsomhed fra hans egen Side. Jeg foreslaar at stryge den Bestemmelse, som følger i de 4 næste Linier, og som for øvrigt er det meget omstridte Punkt, idet Fortolkningen har været omstridt baade i Udvalget og her. Der staar i disse fire Linier, at Statsbanedriften ikke er pligtig til at udbetale nogen Erstatning, hvis det viser sig, at Skaden ikke kunde have været afværget ved den Agtpaagivenhed og Omhu, som Jærnbandedriften udkræver o. s. v. Det vil altsaa sige, at her i dette Tilfælde skal der et Skøn til. Jeg er for mit Vedkommende en principiel Modstander af disse Skøn. Det vilde i hvert enkelt Tilfælde føre til, at Sagen skal føres igennem de 3 Retter, Underret, Overret og Højesteret, forinden man kan faa dette Skøn autoriseret. Disse Tilfælde ere desuden saa sjældne — saa vidt mig bekendt har der ikke været noget saadant Tilfælde i den Tid, hvor Jærnbandedrift har bestaaet — at man meget godt kunde stryge denne Bestemmelse og gøre Banen pligtig til at udrede Erstatning i ethvert Tilfælde, hvor Skaden altsaa ikke er tilføjet enten forsætlig eller ved grov Uagtsomhed af den vedkommende selv. — Disse Ændringer, som jeg har stillet, ere jo for øvrigt saa klare og simple, at jeg ikke behøver at opholde mig ret længe ved dem. Jeg skal hermed anbefale dem til Tingets Velvilje.